

Muguri de primăvară

ȘCOALA GIMNEAZIALĂ „NICOALE IORGA”
REVISTĂ PENTRU ELEVI ȘI PROFESORI
2017

Colectivul de redacție

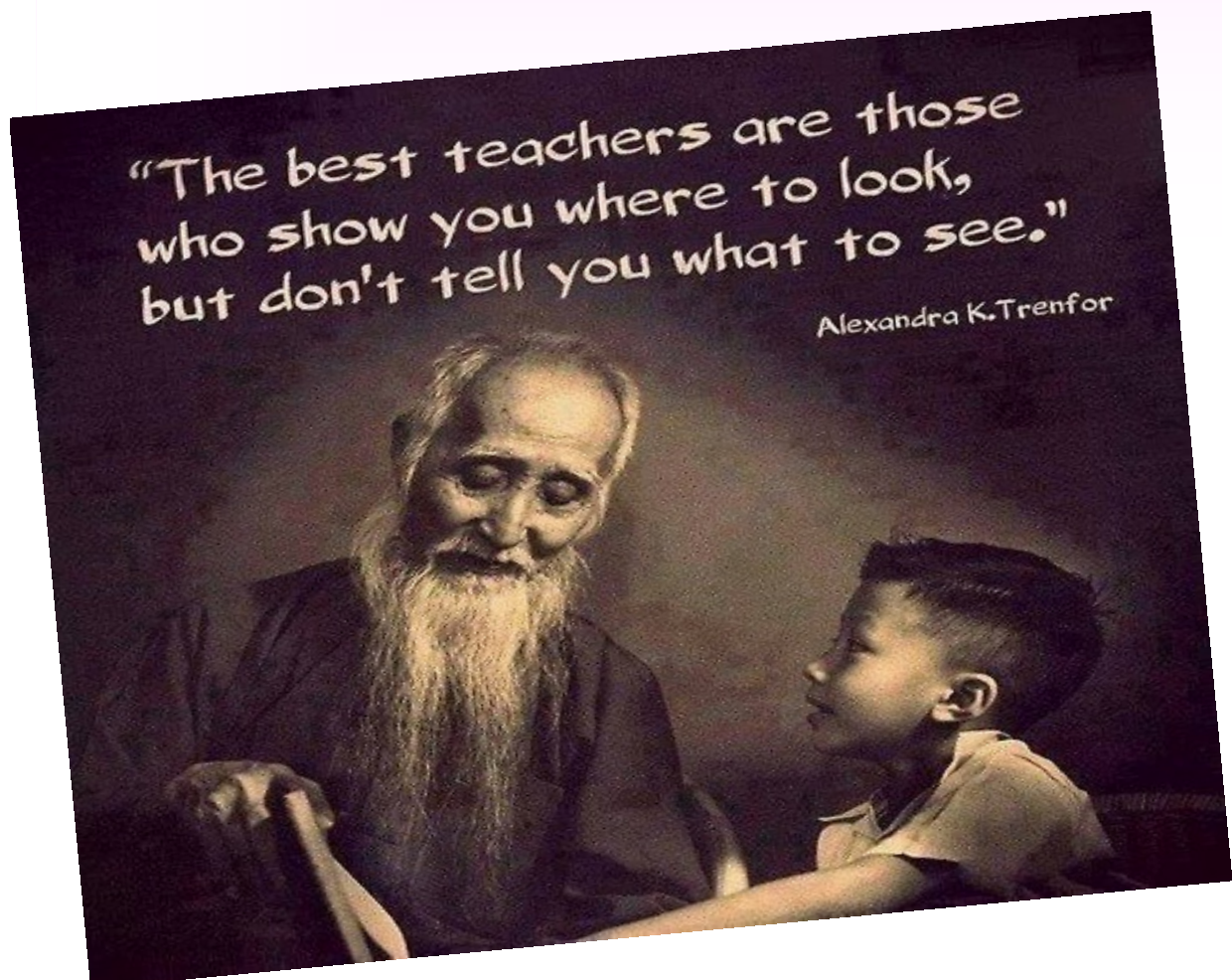
Prof. Costea Cristina Oltea

Prof. Marcu Carmen

Prof. Umbrărescu Mariana

Prof. Meșniță Cezărica

Prof. Ciuraru Liviu

ISSN- 2067-6654

ÎNDRUMAR METODIC PENTRU PROFESORUL DEBUTANT

Orice drum începe cu primii pași. Cariera didactică presupune talent, dragoste, dăruire, cunoaștere, prestanță, căldură, empatie și foarte multe alte calități, atât umane cât și profesionale. Nu ne naștem cu toate, dar le putem asimila rapid, pentru succesul nostru, ca dascăli și în interesul major al copiilor. Un profesor ar trebui să fie pentru elevii săi un mentor, un antrenor, un susținător, un catalizator, un mediator al învățării, dar și părinte, sprijin,

sfătuitor, și mai ales, model. Poate, nu în mod conștient, elevii preiau mult de la profesori și ar fi foarte bine să știm de la bun început ce valori să oferim noi, ca dascăli, elevilor, valori ce pot reprezenta achiziții importante pentru progresul cognitiv și succesul școlar al copiilor, dar și fundamente solide pentru dezvoltarea unei personalități armonioase pentru viață și profesie.

Articolul se bazează pe tematica problemelor utile pentru educație, dezbătute la Kursus Benys în Danemarca 1996. Pornim de la următoarele premise.

Un copil care este deseori criticat, învață să-i condamne pe ceilalți.

Dacă este lovit, învață să lupte.

Dacă este umilit, devine timid.

Dacă este ironizat, dobândește un simț etic negativ.

Dar dacă...

Un copil este încurajat, dobândește încredere în sine.

Este tratat cu toleranță, învață să devină răbdător.

Este tratat cu onestitate, învață să fie onest.

Este tratat cu prietenie, învață să devină prietenos.

I se acordă încredere, învață să aibă încredere în oameni.

Este lăudat, învață să-i aprecieze pe alții.

Este iubit și tratat cu afecțiune, învață să iubească oamenii.

Având tot timpul în vedere aceste adevăruri simple ne va fi mai ușor să ne ghidăm în hățișul diversității copilăriei și să individualizăm procesul educativ, păstrând în același timp coeziunea clasei și coerența învățării.

Un dascăl la început de drum ar putea folosi acest ghid pentru primii pași în profesie, având apoi o viață la dispoziție pentru a-l îmbogăți și perfecționa.

Prof. Mariana Umbrărescu

- introduceți timpi morți**
- obligați elevul să se întoarcă pentru a vă urmări cu privirea.

L'évaluation de l'expression orale

Les études réalisées sur la didactique de l'oral ont prouvé la difficulté de l'évaluation de cette compétence, soit à cause d'un grand nombre d'apprenants, soit à cause du caractère de l'oral lui-même comme objet; car, tel que le note Bruno Maurer, «la communication de l'oral serait un processus complexe difficilement critériable, ne pouvant être soumis, contrairement à d'autres activités, à des procédures d'évaluation».

La compétence d'expression orale est la plus difficile à évaluer à cause de son caractère éphémère. L'enseignant peut recourir à deux types d'évaluation, à savoir l'évaluation immédiate et l'évaluation différée.

L'évaluation immédiate suppose que l'enseignant intervient au cours des échanges sous forme de reprises ou de reformulations.

Selon Fabienne Desmons, on compte cinq modalités verbales d'évaluation:

«- *l'évaluation positive directe*: la production des apprenants est prise telle quelle accompagnée de termes évaluatifs tels que *oui, bien, d'accord*, etc.

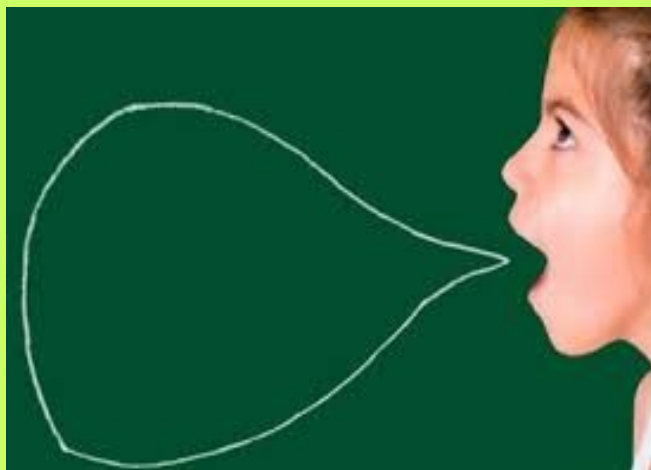
- *l'évaluation positive indirecte*: l'enseignant reprend l'énoncé de l'apprenant sans marques de satisfaction;

- *l'évaluation négative indirecte*: reprise de l'énoncé fautif de l'apprenant en le corrigeant, mais sans jugement ni marqueurs négatifs;

- *l'évaluation négative directe*: c'est la même que la précédente à laquelle on ajoute des commentaires;

- *l'absence de l'évaluation*: l'enseignant n'intervient pas dans les échanges verbaux. Il n'intervient qu'à la fin de la prise de parole».

L'évaluation différée est considérée la meilleure puisqu'elle permet à l'enseignant d'éviter d'interrompre l'apprenant pendant sa prise de parole. C'est obligatoire que l'enseignant renonce à l'évaluation au cours de la production pour ne pas bloquer et décourager les apprenants. Il est déterminant de ne pas interrompre la production des apprenants sauf si la communication est réellement bloquée.

En plus, l'enseignant peut organiser l'évaluation avec toute la classe ou il peut aider ses apprenants à s'auto-évaluer. «On peut réellement parler ici d'évaluation *participative*, car elle ne cherche pas à noter la performance de l'élève mais à l'informer sur ce qu'il sait faire et sur ce qui lui reste à apprendre pour savoir faire».

En somme, évaluer n'est pas seulement chercher des fautes pour les corriger, c'est faire régulièrement le point sur ce que l'on a acquis. De même, ce n'est pas une activité qui se situe en dehors de celui qui apprend: c'est à lui qu'il revient de surveiller constamment son acquisition.

Pour évaluer l'expression orale, l'enseignant pourrait élaborer ses propres grilles d'évaluation, grilles qui doivent être différentes et adéquates à l'exercice de production orale proposé. Dans «L'évaluation et le Cadre européen commun», Christine Tagliante offre des modèles de grilles pour tous les niveaux, mais nous donnerons comme exemple «la grille pour un descripteur niveau A1» :

Compréhension de la consigne	0	0,5	1				
Performance globale	0	0,5	1	1,5	2		
Structures simples correctes	0	0,5	1	1,5	2	2,5	3
Lexique approprié (décrire quelqu'un)	0	0,5	1	1,5	2		
Correction phonétique	0	0,5	1	1,5	2		

D'une part, on doit mentionner que la grille est un outil d'évaluation indispensable à l'enseignant si l'on veut diminuer le risque de la subjectivité dans le travail de l'évaluation. D'autre part, il n'y a pas de grille universelle qui puisse être utilisée systématiquement pour n'importe quel type de texte oral.

Le rôle de l'enseignant est très important dans l'évaluation de la production orale car il doit choisir des sujets de discussion intéressants et captivants, mais il doit aussi faire preuve de beaucoup de patience et de tact pédagogique pour que l'élève ne se sente pas décourager dans la prise de parole. La réussite de l'expression orale consiste donc dans la compétence méthodologique et pédagogique de l'enseignant.

Note

Bruno Maurer, *Une didactique de l'oral. Du primaire au lycée*, Bertrand-Paris, Lacoste, 2001, p. 64.

Fabienne Desmons, *Enseigner le FLE. Pratiques de Classe*, Paris, Belin, 2005, p. 32.

Christine Tagliante, *L'évaluation et le Cadre européen commun*, Nouvelle édition, CLE International, Paris, 2001, p. 78.

Christine Tagliante, *op. cit.*, p. 68.

Prof. Humă Alina-Mihaela

Bine-ai venit!

Bine-ai venit Isuse
Pe al nostru vechi pământ.
Te salutăm cu toții,
Din noaptea de mormânt.

Bine-ai venit, Isuse,
Ce mult te-am așteptat!
Ne închinăm doar Ție,
Sfânt Fiu de Împărat!

Noi avem hăinuțe calde și frumoase,
Jucării și pâine, case călduroase
Dar atâția, Doamne, n-au nici foc, nici casă,
Nici măicuță bună, nici hainuță groasă...

Bine-ai venit, Isuse,
Rege dumnezeiesc,
Din ieslea cea săracă
Cu drag eu Te primesc!

Elev Cosmin Nechita, clasa a VIIIa
Coordonator prof. Liviu Ciuraru

MON AMIE, MÉLANIE

Ma meilleure amie
S'appelle Mélanie,
Elle a les yeux marron
Et elle aime l'aviron.

Elle est très sympathique
Et elle préfère les mathématiques.
Mélanie est roumaine
Et elle danse toute la semaine.

J'aime mon amie
Elle est très jolie.
J'aime notre amitié
Qu'on doit valoriser.

**Guraliuc Livia, clasa a VII-a
Prof. îndrumător Humă Alina-Mihaela**

L'AMITIÉ

J'ai un petit ami
Qui est très aimable.
Quand nous jouons ensemble
Il est très poli.

Pendant les vacances,
Nous passons de beau temps
Avec nos parents
Dans les camps.

Notre amitié est une fleur
Pleine de couleurs
Nous l'arrosons chaque jour
Pour qu'elle reste fraîche toujours.

Cosma Radu, clasa a VII-a C
Prof. îndrumător Humă Alina-Mihaela

«Un bon ami est
difficile à trouver,
difficile à perdre et
impossible à oublier»

LESBEAUXPROVERBES.COM

Vreau să fiu îngerul tău

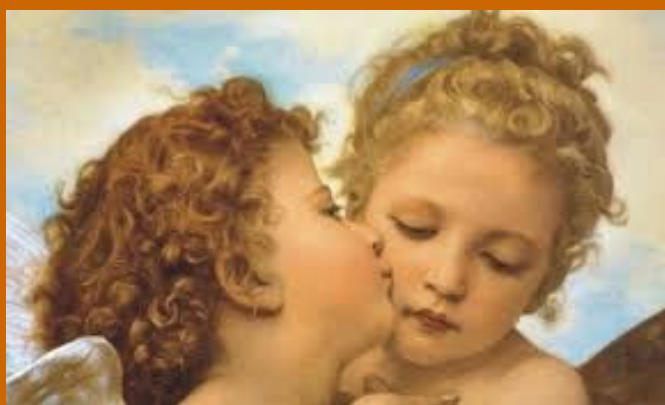

Te-am așteptat cu drag azi-noapte.
Te-aștept și-acum în zori de zi.
Și, totuși, ești așa departe
Și mă întreb dac-ai să vii.

Aproape totul ne desparte,
Dar cu speranță eu trăiesc,
Că te voi strânge odată în brațe
Și-atunci să-ți spun cât te iubesc!

Măcar o zi de aș fi cu tine
Și apoi să mor, nu-mi pare rău,
Căci ești un înger pentru mine
Și vreau ca eu să fiu îngerul tău...

Elev Cosmin Nechita, clasa a VIIIA
Coordonator prof. Liviu Ciuraru

CONCURSUL SFINȚII TREI IERARHI

*„Lăsați copiii să vină la Mine, căci a unora ca aceștia este Împărăția Cerurilor”
(Matei XIX, 14)*

La Ediția a IX a a CONCURSULUI de Creație Literară și Plastică „SFINȚII TREI IERARHI” din 31 ianuarie 2017 au participat 94 de școli, licee și seminarii teologice din 23 de județe din țară și din REPUBLICA MOLDOVA. Au fost 110 cadre didactice implicate cu 564 lucrări ale elevilor. S-au obținut premiile I, II, III și mențiuni, precum și Diplome de participare.

Juriul a fost alcătuit astfel:

1. Pr. Nechita Daniel
2. Pr. Chirica Gheorghe
3. Pr. Pleșcău Ionuț
4. Prof. Busuioc Carmen
5. Prof. Olaru Brândușa
6. Prof. Avârvarii Elena
7. Prof. Ciuche Gabriela
8. Prof. Bandi Cristian

Echipa de proiect a avut următoarea componență:

1. Prof. Mărcuță Mioara
2. Pr. prof. Berteș Iulian
3. Prof. Ciuraru Liviu
4. Prof. Funaru Simona

Un sprijin deosebit am avut din partea:

1. IPS Părinte Ioachim, Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului
2. Pr. prof. Căsăneanu Ionuț – Inspector de specialitate la ISJ Bacău
3. Pr. protopop Busuioc Costică de la Protoieria Bacău
4. Prof. Umbrărescu Mariana - Director al Școlii Gimnaziale „N. Iorga” Bacău
5. Prof. Costea Cristina Oltea – Director adjunct al Școlii Gimnaziale „N. Iorga”

Multumirile mele se îndreaptă către toți cei care s-au implicat în buna desfășurare a acestui concurs județean care a fost o reușită și anul acesta.

Prof. Mărcuță Mioara

Către cei trei sfinti Ierarhi

Sfinților Ierarhi ai lui Hristos,
Stâlpii pravoslavnici, prea cinstiți,
Voi sunteți în ceruri, pe veci nedespărțiți,
Vasile , Grigorie și Ioan.

Voi , taina mântuirii în lume ați vestit
Și celei fără de prihană , vrednic i-ați slujit.
Rugați-vă sfinților din cer,
Ai lumii luminători și Domnului următori.

Cojocaru Costin, clasa a VI a
Coordonator prof. Mioara Mărcuță

Sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi

Biserica noastră Ortodoxă e asemenea unei grădini. În ea se află multe flori binemiroitoare, flori duhovnicești precum sunt și Sfinții noștri cei dragi prăznuiți cu mare cinste de întreaga creștinătate: Sfântul Vasile cel Mare, Sfântul Grigorie Teologul sau de Dumnezeu Cuvântătorul și Sfântul Ioan Hrisostom (Gură de Aur). Sărbătoarea lor este pe 30 ianuarie și îi numim ierarhi sau arhieri, adică mai mari peste preoți. Ei au strălucit pe Bolta Bisericii asemenea unor luceferi fiind mari învățători, mari dascăli. Asemenea albinelor, ei au cules nectarul învățăturilor și l-au împărtășit credincioșilor din toate timpurile, spre mântuire și fericire veșnică.

Viața lor sfântă și învățăturile lor alcătuiesc îndreptare de Ortodoxie, vrednice de laudă și încredere. Ei sunt adevărați ctitori ai Bisericii noastre, și, pe lângă darul explicării Sfintei Scripturi, ei au ajuns și vrednici arhieri. Trăind în vremea prigoanelor păgâne împotriva creștinilor și pe vremea ereziilor, cei Trei Sfinți Ierarhi au dus o luptă grea, fără încetare, iar învățătura lor a fost și va fi mereu valabilă.

Sfântul Vasile cel Mare sărbătorit atât pe 1 cât și pe 30 ianuarie, se jertfește pentru Biserica lui Hristos, pentru apărarea dreptei credințe, adună oile cele risipite, le învață calea mântuirii, caută să-și facă frați pe toți săracii, leproșii, orfanii, bătrânii și pe văduve slujindu-le cu însăși mâinile sale. Sfântul Vasile și Sfântul Ioan Gură de Aur s-au străduit să înfrumusețeze Sfânta Liturghie care se săvârșește de atunci și până astăzi.

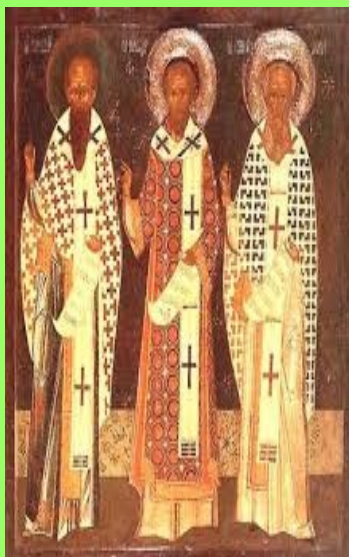
Sfântul Grigorie Teologul, vorbitor înăscut, poet și mare teolog, a sintetizat și a făcut înțeleasă Taina Sfintei Treimi.

Sfântul Ioan Gură de Aur a predicat pe înțelesul tuturor despre credință, învățându-i și dându-le exemplu însăși viața sa de nevoință, dar și de bărbăție.

Sfinții Trei Ierarhi sunt modele de slujire și dăruire pentru binele oamenilor. În cinstea lor, Domnitorul Vasile Lupu a întemeiat o minunată biserică la Iași, atât de frumoasă, încât o putem numi pe drept cuvânt o bijuterie, o capodoperă a arhitecturii bisericești, care a uimit și continuă să uimească întreaga lume prin frumusețea ei.

Guraliuc Livia clasa a VII-a C
Coordonator prof. Mioara Mărcuță

Cei Trei Ierarhi

Sfânta Treime cu blândă binecuvântare
Aduce peste oameni prea dulce bucurie,
Iar în iubirea Sa, ca far și alinare,
Răsfrânge unde calde, și-i zbor și-i armonie...

Icoana celor trei Sfinți falnici și ierarhi
Ca o treime bravă de viață strălucește...
Privesc prin Sfinte Taine la timp și la urmași
Și gândul bun ia aripi de-azur ce ferește.

Vasile și Grigorie și Ioan
Sunt numele ce le rostesc în rugăciune.
Și simt cum toată bucuria dintr-un an
Se umple de belșugul faptelor celor mai bune.

Cojocaru Costin, clasa a VI a

Coordonator prof. Mioara Mărcuță

Impresii și trăiri

Mănăstirea Neamț este un locaș sfânt pe care l-am vizitat de mai multe ori, de fiecare dată simțind că plec de acolo cu o pace sufletească imensă.

Ca orice alt loc sfânt închinat Împăratului ceresc, mănăstirea reprezintă o minunăție arhitecturală, în ciuda urmelor lăsate de incendiile izbucnite acolo. Spre deosebire de alte mănăstiri, aceasta prezintă o curte interioară minunată, iar atmosfera acestei zone este una liniștitoare, în care Dumnezeu predomină.

Rugăciunile pe care le-am făcut la Mănăstirea Neamț au fost auzite, deoarece am avut parte de o reușită după această vizită. Icoana Maicii Domnului, făcătoare de minuni este splendidă și, când am sărutat-am simțit o forță incredibilă și un fior sacru care m-au cuprins.

Pe lângă credința care înflorește în sufletul oamenilor care vin la mănăstire, creștinii cunosc niște călugări extrem de blânzi, care se fac plăcuți de la prima vedere. Să mergem, deci, cu toții să ne închinăm Domnului în acest sfânt locaș.

Cimpoeșu Beatrice, clasa a VIII a
Coordonator prof. Mioara Mărcuță

Omule, fii mai bun

Omule, să fii mai bun!
Respectă-i pe cei sărmani,
Ajută-i pe cei orfani!
Credincios e Dumnezeu
Te ascultă tot mereu.

Omule, fii iubitor!
Dă orfanilor un trai mai bun
Și fii înțelegător,
Către semenii iubitor!
Lasă ura, lasă cearta
Respectă-L pe Dumnezeu,
Fii cinstit și omenos
Și în suflet credincios!
Și așa, neîndoios,
Vei trăi lângă Hristos.

Oprea Claudia, clasa a VIII a

Coordonator prof. Mioara Mărcuță

Ce este credința

S-au dat și se mai dau multe definiții pentru credință. Mulți gânditori au încercat să spună „adevăruri”, iar oamenii de știință să găsească pașii spre Dumnezeu. Dar, să nu uităm că trebuie să „umblăm prin credință, nu prin vedere”. Deci, ce este credința ? Sfântul Apostol Pavel spune că e „darul lui Dumnezeu”, iar în Epistola către evrei scrie „credința este încredințarea celor nădăjduite, dovada lucrurilor celor nevăzute”. Părintele Galeriu afirma faptul că, prin credință se poate descrie prezența lui Dumnezeu în viața noastră, sentimentul că suntem iubiți sau mai bine-zis, într-un cuvânt: viața. Însă, mă preocupă cum o percep și o înțeleg oamenii mai simpli. Așa că am citit definiția credinței în dicționar, unde scrie: credința - faptul de a crede în adevărul unui lucru, siguranță, certitudine, fidelitate, devotament, statornicie față de cineva sau ceva, speranță, nădejde, convingerea despre existența lui Dumnezeu. Mulți oameni de știință spun că rămâne un mister credința omenească. Accept această definiție, dar prin înțelesul pe care îl are în Biserică. Adică, pentru Sfinții Părinți, „misterul, taina” este acel lucru care nu se poate explica în cuvinte, care se petrece în adâncul ființei noastre și se revarsă în tot corpul, acel sentiment că orice cuvânt am folosi este foarte sărac în a exprima exact bogăția a ceea ce simțim. Cu toții am simțit cel puțin o dată în viață acest lucru. Nu putem explica fericirea sau iubirea, deoarece ele trebuie trăite, nu explicate ca definiții și termeni. Nu pot explica eu cum se descoperă Dumnezeu fiecărui om, pentru că fiecare dintre noi este unic în fața Lui și în creație.

Duhul lumii este duhul comodității, duhul egoismului, duhul modei și divertismentului, duhul lăcomiei, al mâniei, urii și răzbunării. Acest duh dă naștere robiei, suferințelor, războaielor, bolilor, terorismului, precum și altor flageluri, care tulbură pacea umană. Ce trebuie să facem noi, creștinii, și care este atitudinea noastră potrivită, în aceste condiții de luptă vădită cu forțele răului? Un singur lucru putem face, care se manifestă sub mai multe aspecte, și anume să ne intensificăm viața duhovnicească! Să ne intensificăm rugăciunea, să participăm cât mai des la Sfânta Liturghie, să nu păcătuim și să ne curățim prin spovedanie, dar mai ales prin milostenie. Cu atât mai mult în zilele noastre, când, în loc să facem apel la credință, ne bazăm pe bani, putere, poziție socială, cunoștințe. Iar ceea ce ne salvează de fiecare dată este credința, pentru că, de obicei, cunoștințele ne părăsesc, banii nu ajung, iar puterea poziției nu este suficientă.

Dar de fapt ce căutăm noi în lumea aceasta? Căutăm slava care trece și nu-i rămâne nici urmă? Desfrânarea, plăcerea, păcatul? O clipă durează și, după aceea urmează nu fericire, ci rușine, amar. Plata păcatului este moartea. Căutăm bogăție și fericire, dar suntem nefericiți, fiindcă bogăția nu este acolo unde o căutăm. Adevărata bogăție este lumina lui Dumnezeu, iar fericirea n-o putem afla decât în facerea de bine! Este important să avem o viață morală, să fim responsabili, serioși, să ne implicăm în rezolvarea problemelor „cetății” în care trăim. Căci sfatul este o candelă, învățătura e o lumină, iar îndemnul și muștrarea sunt calea vieții. Și să nu uităm că, dacă credința este adevăr, ea crește și se desăvârșește în devotament și statornicie, și are ca rod speranța, modestia, dragostea. Astfel, apropiindu-ne de Dumnezeu, vom progresa în virtute.

Enachi Alexandru, clasa a VII-a C
Coordonator prof. Mioara Mărcuță

Ce să-ți fac, dacă le-ai dat crezare
 Și te-ai unit cu suflete murdare?
 De ce-ai crezut că răul este bine?
 De ce nu ai avut încredere în ține?
 Te-ai aventurat pe meleaguri străine, căci ai crezut
 că-ți va fi bine.

Tu nu ai dat celor buni crezare
 Și te-ai unit cu suflete murdare.

Te-ai luat după orice prieten ce-ți apare, apoi dispare din gând
 Lăsându-te întins pe stradă, cu sufletu-ți flămând.

După faimă, după bani și după avere,
 I-ai lăsat să se stingă pe cei ce-ți erau mângâiere.

Iar acum, privind ce ai făcut,
 Te miri cum ai ajuns și de ce timpul a trecut.

Ceilalți sunt, acum, ceva în viață.
 Doar ei îți pot readuce zâmbetul pe față.

Te gândești ce poți să faci acum,
 Când ai rămas doar tu, singur pe drum...

Și e bine?

S-a ales ceva de ține?
 Cu aripile franțe, un înger căzut.
 Disperat de chipuri aspre, întoarse parcă din trecut.

Te amăgeau, te țineau legat,
 Te învățau să traieși, să respiri prin păcat.

Dependent, hrănindu-te cu răul,
 Cu iluzia că totul este bine,

Că-ți vei atinge idealul.
 Înger căzut, cu sufletul flămând,

Chipul tău plâpând,
 Nu mai este cum a fost .

Acum conștientizezi că nu avea vreun rost.

Ai fost o pradă vie
 Încă din copilărie.

Puteai să ai totul, pe toți lângă ține,
 Dar ai ales prin RĂU să-ți fie BINE!

Rugăciunea sf. Francisc din Asissi

Doamne, fă din mine un instrument al împăcării între oameni.

Unde este ură, Eu să aduc iubire,

Unde este vină, Eu să aduc Iertare,

Unde este dezbinare, Eu să aduc Unire,

Unde-i rătăcire, Eu să aduc Adevărul,

Unde-i îndoială, Eu să aduc Credință,

Unde-i disperare, Eu să aduc Speranță,

Unde-i întuneric, Eu să aduc Lumină,

Unde-i suferință, Eu să aduc Bucurie.

Doamne, ajută-mă,

Ca, mai curând Eu să mângâi pe alții, decât să fiu mângâiat,

Ca Eu să-i înțeleg pe alții, decât Eu să fiu înțeles,

Ca Eu să iubesc pe alții, decât Eu să fiu iubit.

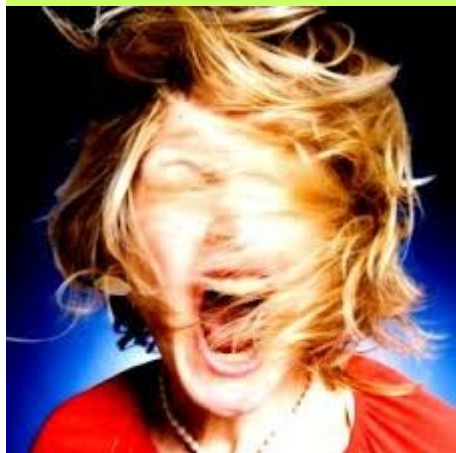
Caci, când mă uit pe mine însumi, atunci mă găsesc,

Când iert, atunci găsesc Iertare,

Când mor pentru Tine, atunci înviu la viața veșnică.

Înțelesuri nedesluite

Mânia este vântul care stinge flacăra rațiunii...e nebunia de moment pe care toți o păstrăm în noi și o eliberăm, de asemenea, ca pe o doză intensă de euforie, o fortăreață complexă de orgoliu la puterea a doua și, pe lângă toate astea, un suflet rănit, dar sincer.

Iar când liniștea doare, a rămas doar ce e mai pur din noi. În sinceritatea existenței noastre, în cea mai simplă variantă a ființei și cea mai intensă... în varianta sufletească, trupească, umană, angelică sau demonică...Așa cum suntem noi cand

nu e nimeni în jur.

Trăim în trecut pentru că trecutul este o idealizare a viitorului. Prezentul este mai mult ca perfectul dorințelor, iar amintirile sunt fotografiile minții, niște filme bine regizate de subconștientul nostru, iluziile realității, totuși niște iluzii cinstite.

Viața noastră constă în atingerea momentului de glorie, iar după îndeplinirea apogeului, urmează subita prăbușire la fel de glorioasă.

Susanu Andreea, clasa a VIIIa

Cartea, cea mai pretioasă comoară a sufletului

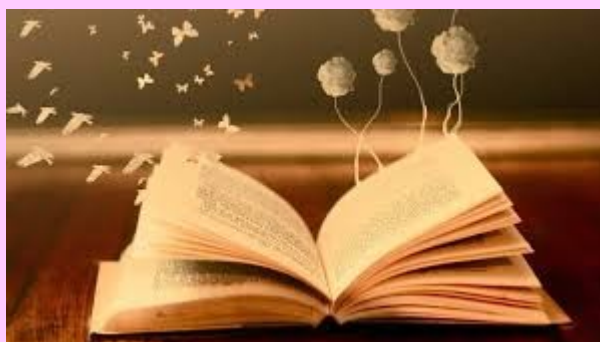
În opinia mea, cărțile sunt importante în viața copiilor, înflorindu-le imaginația și creativitatea, dăruindu-le libertatea de a explora și de a descoperi lumea fermecată și plină de culoare dintre două coperti. Acolo, toate personajele prind viață, totul fiind

plin de veselie, aventură, suspans și umor. Este o lume magică, un univers al copilăriei, al creației, al visurilor dulci și al candorii.

Cartea este cea mai prețioasă comoară pe care au păstrat-o ascunsă pirații, în adâncul Oceanului Pacific, care este căutată de Robinson Crusoe sau de Gulliver, pentru care vrăjitoarele ghicesc, cavalerii se duelează, iar copiii ascultă fascinați aventurile eroilor, ce le-au îndulcit copilăria. Aceste mici întâmplări, dar importante, ne deschid calea spre o lume fascinantă, a amintirilor, a copilăriei, ce ne ajută să vedem lumea reală cu alți ochi.

Dumitrașcu Maria, clasa a VI-a B

Iubirea...

Oare e adevărat ce zice lumea
Că viața e o risipă de vise fără rost?
Câteodată stau și mă gândesc...
Poate, dacă nu te cunoșteam, poate îmi era mai bine.

Din nou e o ora cam târzie...
Și inima a început cu-adevărat să-mi bată.
Când plină de emoții bate numai pentru tine.
Îți sună absurd toate aceste versuri înșirate pe foaie?
Da, recunosc, poate e prea de tot, dar de când te-am pierdut,
Nu îmi mai pot reveni și, în fiecare seară,
Mă frământă niște sentimente incredibile față de ție.

În tainele ochilor tăi definitiv m-am pierdut
Și-n piept am simțit focul unei pure iubiri,
Emoții puternice, unice, toate într-un minut
Vor rămâne în cartea vieții pagini de amintiri!

Elev Cosmin Nechita, clasa a VIIIA
Coordonator prof. Liviu Ciuraru

Semnul învigator

O adiere rece, învăluie pământul
Forfota în tot orașul, pregătit este mormântul.
Norii gri, de plumb, apasă peste inima îndurerată
O cruce grea, învăluită-n umbră, parcă se arată.

Spinii grei, apasă fruntea, plină de sudoare.
Nu îi judecă pe oameni, nici nu spune cât Îl doare.
Tace și, prin tăcerea Sa, se împlinește profeția
Mort pe cruce, pentru noi- Fiul omului, Mesia.

Sulița-i străpunge pieptul, înspre cer privește,
Tatălui din cer se roagă, plânge, știe că-L iubește.
Fiul omului pierise... o suflare sumbră, vântul.
Cerul se deschide, lacrimi amare inundă pământul.

Suflet sfâșiat, privind cum Fiul pierie
Maica Sa-L sărută dulce și ea, lipsită de putere.
Pereții reci, tăcerea nopții îi va păzi trupul
Viața prin moarte va birui timpul!

Eleva Sabina Ciuraru, clasa a VIIIA
Coordonator prof. Liviu Ciuraru

Crăciunul

Crăciunul nu înseamnă cadouri, dacă asta înseamnă nervi. Crăciunul nu e goana irezistibilă de a fi în rând cu lumea care pune bucatele pe masă „că așa-i tradiția”.

Crăciunul nu e tradiție. Crăciunul nu e ghiftuială oarbă, nu e năpustire hulpavă după ce ai postit. Crăciunul nu e război în trafic pentru familie. Crăciunul nu e familie, dacă aceasta zbârnâie de tensiuni nerostite. Crăciunul nu e Moș Crăciun în alb și roșu.

Crăciunul nu e colind cu orice preț, supracântat, la ore nepotrivite. Crăciunul nu e o perioada în care „ne deschidem inima că să între lumina sfântă”. De ce ar fi închis în restul anului?!

Crăciunul nu e slogan dulceag sau vorbe mari. Crăciunul nu e program special la televizor. Și nici zâmbet fals nu e Crăciunul. Nu e un prilej de regret că nu ai cu cine petrece sărbătorile.

Crăciunul nu e bilanț. Crăciunul nu e lumina electrică în exces sau bradul pe care te-ai luptat toată ziua să-l aduci acasă ca un erou modern. Crăciunul nu e luptă. Crăciunul nu e promoție. Nu-l găsești pe rafturile care urlă că e Crăciunul. Nu e cozonac, tobă, șorici sau vin roșu. Crăciunul este altceva.

Crăciunul este momentul în care s-a schimbat TOTUL. Crăciunul e momentul în care oamenii au descoperit speranța prin iubire. Vorbe mari și foarte rar gândite, nu?! Da, de unde vorbe prea mici rostite foarte des plutind pe o mare moartă?!

Elev Cosmin Nechita, clasa a VIIIa
Coordonator prof. Liviu Ciuraru

De ce pictură, de ce culoare la bibliotecă?

Pe vremuri, dacă erai întrebat la ce materii excelezi și spuneai că ai note de zece la desen și la sport, ți se râdea în nas că „astea nu se pun”, căci toată lumea trebuia să aibă nota zece la aceste discipline. Erau un fel de „cenușărese” tolerate ale materiilor, purtătoare de punctaj maxim obligatoriu, că toată lumea, cică, se pricepe la mângâlit și la sărituri.

Acum, bibliotecară fiind la Școala Gimnazială „Nicolae Iorga”, mi-am propus să scot de la naftalină tocmai PICTURA, s-o scutur de praf și să pun în valoare taman această materie aparent fără rezonanțe senzaționale că, de, pictura nu-i cu adrenalină ca mersul cu motociletele Harley Davidson, alpinismul (fie el și utilitar) sau cascadoria și, pe deasupra, mai cere și tribut de mare răbdare care-i greu de găsit în zilele noastre.

Am constatat că banala pictură pe hârtie nu mai emoționează și că-i musai să mă adaptez la cerințele unor verigi între 7 și 8 ani, elevii clasei a I-a B, înv. Sandu Gena, pentru modesta mea „disciplină” și pentru temerara încercare. Și asta rapid pentru că, dacă nu faci materia ca pastilele efervescente, te lasă vorbind și trec din nou la tablete și computer. Așa că am decis să aleg un suport inedit pentru pictură: polistirenul și cojile de ouă.

Ne-am înarmat cu acrilice, cu pensule, sclipici cu licurici, bețișoare și pahare și-am încondeiat ouă, căci venea Paștele și se cuvenea să marcăm evenimentul! Ba, ne-am atins și de niște cozonaci. Spun că doar ne-am atins, întrucât i-am creionat puțin. Într-un proiect viitor îi vom și picta!

Parcă nici nu mai eram la școală! Însăși ideea că nu-i chiar ca la școală și că vor face chestii trăsnete a adus bibliotecii câteva voturi de popularitate.

Am vorbit despre culorile primare, secundare, armonia culorilor, tipuri de suporturi, de pensule și câte și mai câte. Dar, mai presus de toate am învățat că nimeni nu pictează urât, că fiecare copil are un mod unic de exprimare, că există culori triste și culori vesele. Am aflat că ouăle de Paști sunt încondeiate din vremuri străvechi cu motive tradiționale.

“Vernisajul” expoziției a avut loc la bibliotecă. Și, ca pictori serioși ce fuseserăm, am mulțumit d-nei învățătoare pentru încurajare și răbdare, părinților că ne-au „sponsorizat” cu ouă (fierte în prealabil ca să nu riscăm să colorăm mai mult spațiu decât ne propuseserăm sau de polistiren, ca să înlăturăm orice urmă de pericol).

A fost chiar distractiv!

Dar, până la urmă, într-o lume în care banul contează cel mai mult și valorile s-au inversat, de ce toate acestea? Griul cotidian a început să intre și-n sufletele copiilor și, dacă nu vom pune culoare și pasiune, dacă nu vom exersa gustul pentru frumos, ne vom trezi că-n loc de copii ne cresc roboței năuci de internet și de jocuri pe computer. De ziua noastră vom primi emoticoane și like-uri la o fotografie cu lalele în loc de îmbrățișări. Nu va mai scrie nimeni poezii, iar dragostea nu va mai da fluturi în stomac.

Nu pare mare brânză să știi culorile complementare, să înțelegi perspective, să folosești cuțite speciale pentru culorile de ulei și să-ți iasă trandafirii ca-n poze, să faci rost de flori în miezul iernii și să-ți așterni emoțiile pe pânză, să dai idei și altora și să-ți pui fâșii de suflet în culoare.

Pictura te-nvață să creezi frumosul și să-l dăruiești altora cu generozitate, îți prezintă armonia colorată ca alternativă. Altfel, rămâi la alb-negru și dă nostalgia peste tine, ușor depresiv și anxios, așa, ca Morocănosul din „Alba ca Zăpada” sau ca matematica ce „scoate din mânecă” formule ca virgulele în fraze și devine grozav de antipatică uneori. De asta noi am ales ca, la bibliotecă, să visăm colorat cu ochii deschiși și să le povestim și altora!

Generația aceasta „nervosă” și „computerizată”, vecini buni cu furtuna, pictează în picățele îngerași pe suflete, cu multă migală, învață să aprecieze frumosul și culoarea.

În joaca noastră serioasă am oprit WI-FI-ul către maturitate și nu ne interesează parola.

Am ales să pictăm, simțim, gândim și să trăim frumos!

Bibliotecar,
Marinela Ciuchi

Bibliotecar Marinela Ciuchi

Rolul experimentului de laborator în predarea chimiei

Chimia este o știință experimentală. Pentru a putea efectua experimente chimice avem nevoie de: un laborator de chimie, ustensile și aparatură de laborator, substanțe chimice, mobilier special, instalații electrice și de apă curentă, nișă pentru evacuarea gazelor toxice.

Orice experiment, mai ales la chimie, implică reactivi, surse de încălzire, care pot deteriora o bancă obișnuită, de aceea mesele de laborator sunt placate cu faianță. Po-deaia, la fel, este placată cu gresie – pentru a nu deteriora parchetul cu acizi sau alte substanțe. La sfârșitul experimentului ustensilele și sticlăria de laborator se spală – deci este nevoie de o sursă de apă curentă. Sunt experimente în urma

căroră rezultă gaze toxice sau gaze urât mirositoare și atunci acestea se execută la nișă.

Chimia ca disciplină de învățământ vizează observarea și perceperea lumii în întregul său, cu componentele, procesele și fenomenele caracteristice, ca și învățarea prin înțelegere și aplicare. Prin intermediul acestei discipline, elevul începe să cunoască mediul în care trăiește și procesele din jurul său. Aceasta implică transformarea elevului din spectator, în actor al activității științifice. În acest fel se evidențiază necesitatea pregătirii elevului, nu ca pe un cercetător și om de știință, ci ca pe un cetățean care să utilizeze demersul științific în vederea înțelegerii și participării active la viața socială.

În cadrul lecțiilor de chimie se pot folosi metode variate cum ar fi: problematizarea și descoperirea, metode clasice cu valențe participative (experimentul, observația și conversația euristică); metode stimulative, competitive (jocul didactic, concursul).

Experimentul este o metodă de dobândire de cunoștințe și de formare de priceperi și deprinderi de muncă intelectuală și practică ce permite o intensă antrenare a elevilor și o participare deosebit de activă a acestora în procesul instructiv-educativ și are un caracter accentuat aplicativ cu pondere deosebită în formarea deprinderilor practice ale elevilor având la bază intuiția. Pentru efectuarea experimentelor este necesar laboratorul de chimie.

Orice experiment trebuie să implice procesele gândirii concretizate în interpretarea fenomenelor observate, deducerea concluziilor, analiza și compararea datelor experimentale obținute, generalizarea unor cazuri particulare, transferul în alte contexte teoretice, sesizarea interrelațiilor dintre domeniile teoretice și cele aplicative. Experimentul implică activități de provocare, reconstituire și modificare a unor fenomene și procese, în scopul studierii lor.

Experimentul de laborator are funcții multiple:

- îi pune pe elevi în situația de a provoca și produce fenomene și procese pe cale experimentală;
- determină formarea unor deprinderi de lucru cu aparatura specifică științelor prin însușirea și aplicarea unor metode și tehnici de lucru corespunzătoare;
- asigură descoperirea, aprofundarea și verificarea cunoștințelor de către elevi;
- accentuează caracterul formativ al învățământului prin dezvoltarea la elevi a spiritului de investigație și observație, a gândirii flexibile, fluide, originale.

Lucrările experimentale – constau în observarea, provocată și dirijată, a unor fenomene ce urmează să fie verificate experimental. Au un pronunțat caracter activ-participativ: în primul rând, elevii vor fi curioși la desfășurarea experimentului de către profesor, iar apoi se vor implica prin propriile acțiuni, la realizarea acestuia.

Procesul de predare a chimie are la bază experimentul atât ca metodă de investigație științifică, cât și ca metodă de învățare. Experimentarea și observarea nemijlocită a realității constituie cei doi stâlpi de susținere ai unei metodologii active în predarea științelor, deziderat exprimat încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea de adepții „școlii active”. Conceput în corelație cu principiile didactice moderne, experimentul de laborator urmează treptele ierarhice ale învățării, conducând elevul de la observarea unor fenomene fizice sau chimice pe baza demonstrației la observarea fenomenelor prin activitatea proprie (faza formării operațiilor concrete), apoi la verificarea și aplicarea în practică a acestora (faza operațiilor formale) când se cristalizează structura formală a intelectului și în continuare, la interpretarea fenomenelor observate care corespunde cu faza cea mai înaltă din treptele ierarhice ale dezvoltării (faza operațiilor sintetice).

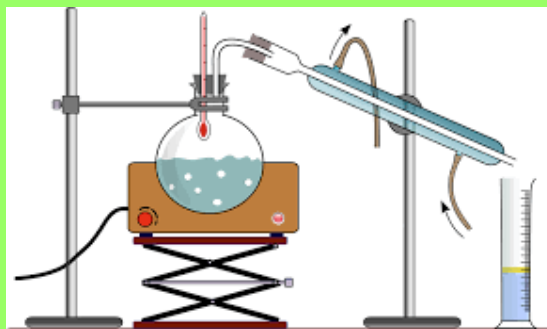
Ca metodă de explorare a realității – experimentul - direct sau indirect, folosită în predare și învățare, are o deosebită valoare formativă, întrucât dezvoltă elevilor spiritul de observare, investigare, capacitatea de a înțelege esența obiectelor și fenomenelor, de prelucrare și interpretare a datelor experimentale, interesul de cunoaștere etc.

Rolul profesorului este de a dirija executarea unor acțiuni de către elevi, în scopul asigurării unui suport concret-senzorial, care va facilita cunoașterea unor aspecte ale realității. Cu ajutorul acestei metode, profesorul reușește să aducă elevii în fața realității, să studieze pe viu, să fie în contact direct cu realitatea sau cu substitutele acesteia – îi determină pe elevi să învețe prin descoperire.

Antrenați printr-o conversație euristică de genul: „Ce observați la așchia din lemn? De ce credeți că a ars mai intens? Ce s-a întâmplat cu ea? De unde provine oxigenul?” și mânați de o curiozitate ardentă, elevii vor descoperi că oxigenul degajat în urma reacției de descompunere accelerează procesul de ardere al așchiei din lemn.

Descoperirea didactică se realizează prin metode didactice diferite:

- observarea dirijată; observarea independentă;
- învățarea prin încercări - experiențe;
- studiul de caz;
- problematizarea;
- studiul individual.

Deci, relația experiment – învățare prin descoperire, de fapt relația metodă – procedeu, este o relație dinamică: metoda poate deveni ea însăși procedeu, în cadrul altei metode, tot așa cum un procedeu poate fi ridicat la rang de metodă, la un moment dat.

Un rol important în cadrul experimentului îl are și observarea care are o deosebită valoare euristică și participativă. Prin intermediul ei se urmărește explicarea, descrierea și interpretarea unor fenomene printr-o sarcină concretă de învățare, totodată contribuind la formarea și dezvoltarea unor calități comportamentale, precum: consecvența, răbdarea, perseverența, perspicacitatea și imaginația; a gândirii cauzale, a spiritului de observație și de colaborare.

Experimentul este calea fundamentală de predare a chimiei, fiind considerat un „pilon” de susținere al metodelor active. Profesorul trebuie să antreneze elevii nu numai în observarea directă a unui experiment, ci și în executarea individuală și pe grupe a experimentelor.

Experimentele pot fi organizate diferențiat, formularea sarcinilor concrete pentru efectuarea unui experiment ridică probleme care implică: scopuri ale învățării, accesibilitatea la învățare, conținutul învățării, locul în procesul învățării, corelarea cu alte strategii didactice de învățare.

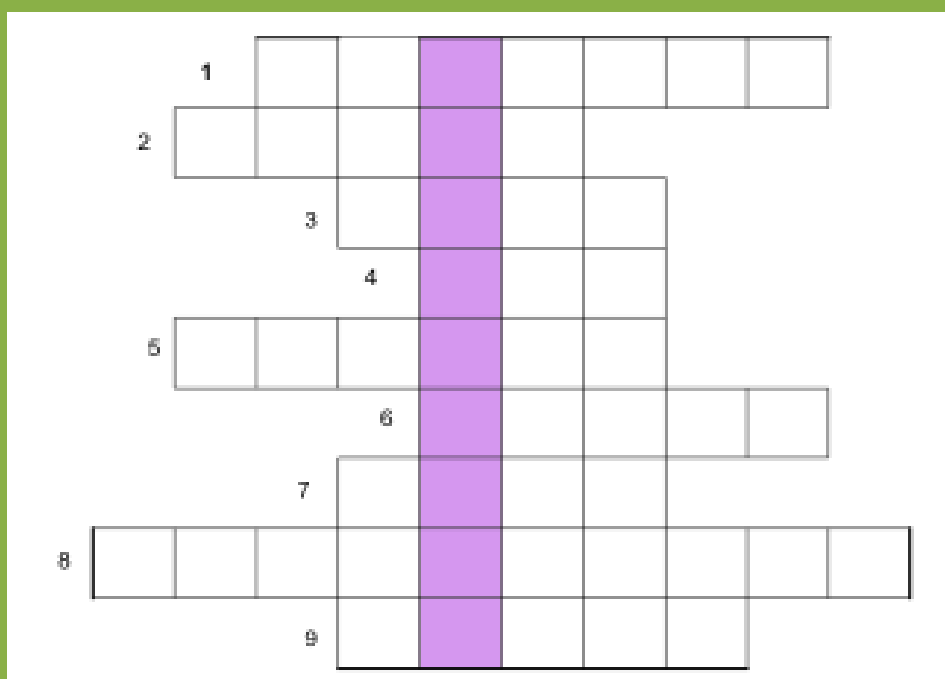
BIBLIOGRAFIE

1. Fătu Sanda, Jinga Ioan, Învățarea eficientă a conceptelor fundamentale de chimie, Editura Corint, București, 1997;
2. Fătu Sanda, Didactica chimiei, Editura Corint, București, 2007;
3. Jinga Ioan, Istrate E.–Manual de pedagogie, Editura All, București, 2001;
4. Pintilie M., Metode moderne de învățare-evaluare, Cluj-Napoca, 2002;
5. Popescu-Neveanu Paul, Dicționar de psihologie, Editura Albatros, București, 1978.

Prof. Popa Mihaiela Cezara

Anotimpul renașterii

Completează rebusul și vei descoperi pe vericala A-B anotimpul renașterii :

- 1.Floare de primavară parfumată de culoare mov.
- 2.Primavara câmpul este plin de.....
- 3.....zburdă pe câmpii.
- 4.Una din cele trei luni ale primaverii.
- 5.Cântareții pădurilor.
- 6.Culoare primăverii.
- 7.Grad de rudenie sau anotimp.
- 8.A scris »Rapsodii de primavară».
- 9.Învierea Domnului, sărbătorită de creștini cu ouă roșii și pască.

Motoca Teodor Andrei, clasa a IIa
Prof. Înv. Primar Stirnăț Adina

EDUCAREA CAPACITĂȚII DE AUTOEVALUARE LA ELEVII CICLULUI PRIMAR

Formarea capacității de autoevaluare a rezultatelor obținute constituie un obiectiv important al activității școlare și, în același timp, un mijloc de formare a elevilor. În ansamblul proceselor de ameliorare a metodelor de notare, o importanță deosebită prezintă participarea elevilor la atribuirea calificativelor. Este necesară formarea la elevi a capacității de autoevaluare pe baza raportării rezultatelor obținute la obiectivele lecțiilor și la criteriile de apreciere. Participarea elevilor la aprecierea propriilor rezultate școlare are efecte pozitive în mai multe planuri: învățătorul dobândește confirmarea aprecierilor sale în opinia elevilor referitoare la rezultatele măsurate; elevul este transformat în participant la propria sa formare, dobândește conștiința progreselor înregistrate, a eforturilor ce i se cer pentru realizarea obiectivelor urmărite. Ca urmare, autoaprecierea reprezintă expresia unei motivații lăuntrice față de învățătură și devine un mijloc de cultivare a unei atitudini pozitive față de propria activitate.

Autoevaluarea constituie un mijloc de formare a elevilor și un rezultat al acțiunii pedagogice. În acest sens, învățătorul trebuie să-i învețe să se aprecieze, să se ghideze rațional prin intermediul unei evaluări bine concepute. Valoarea formativă a actului de evaluare în general și a aprecierii în special este scăzută atunci când calificativul este dat de învățător și „suportat” de elev. Această valoare sporește, dacă elevul devine coparticipant în evaluarea rezultatelor obținute.

Condiția principală care favorizează interiorizarea de către elevi a aprecierilor învățătorului o constituie înțelegerea criteriilor de apreciere după care se conduce aceasta, ceea ce îi ajută pe elevi să înțeleagă semnificația calificativului acordat. Educarea capacității de autoapreciere presupune depășirea stadiului în care elevul primește, prin intermediul calificativului, informații despre rezultatele muncii sale dintr-o singură direcție și implicarea elevului în această apreciere, realizându-se o suprapunere a acestor realizări.

Tehnicile folosite în scopul educării aptitudinii de autoapreciere sunt variate. Una din acestea constă în „notarea în colaborare cu alții”, în cazul de față cu elevii. Depistarea lacunelor proprii sau cele ale colegilor constituie un prim pas pe drumul conștientizării competențelor în mod independent. Un alt procedeu îl constituie, „autonotarea controlată”, în cadrul căreia calificativul îl pune elevul examinat, fiind revăzut și definitivat de învățător, eventual cu consultare a celorlalți elevi. Un exercițiu util în această privință îl constituie autocorectarea sau corectarea reciprocă, prin schimb de lucrări, efectuate în cadrul evaluării formative. Chiar dacă o parte din aceste lucrări nu se notează, delimitarea răspunsurilor corecte de cele nesatisfăcătoare oferă elevilor repere clare pentru aprecierea performanțelor obținute și pentru perceperea distanței la care se află de nivelul așteptat. Elevul este solicitat să-și stabilească nota, care este definitivată apoi de învățător sau împreună cu colegii. Este necesar ca învățătorul să asigure corectitudinea.

Se mai poate practica și metoda “notării reciproce” în cadrul căreia aprecierea este făcută de un grup de elevi, stabilit pe o perioadă limitată, sub îndrumarea învățătorului. Elevii sunt puși în situația de a-și nota colegii, prin reciprocitate, fie la lucrările scrise, fie la ascultările orale. Aceste exerciții nu trebuie neapărat să se concretizeze în notare efectivă.

O modalitate eficientă de autoapreciere dirijată, controlată, însoțită de o pondere a calificativelor acordate de elevi, o constituie „metoda de apreciere obiectivă a personalității”, concepută de profesorul și psihologul Gheorghe Zapan. Principiul de bază al acestei metode este că o cunoaștere obiectivă a rezultatelor școlare se poate realiza prin completări reciproce de informații și aprecieri obținute în urma antrenării colectivului clasei și confruntarea acestora. Întregul colectiv al clasei este solicitat să-i aprecieze pe unii elevi sub diverse aspecte nivelul de pregătire sau la o anumită materie, aptitudini pentru un anumit obiect de învățământ sau domeniu de activitate etc. Prin această metodă se antrenează întregul colectiv al clasei, în vederea evidențierii rezultatelor obținute de aceștia prin coroborarea cât mai multor informații și aprecieri și prin confruntare, în vederea formării unor reprezentări complete despre posibilitățile fiecărui elev în parte și ale tuturor la un loc. Folosirea acestor tehnici conduce la o diminuare a subiectivității în aprecierea celorlalți și în autoapreciere, la o creștere a motivației generale a

În activitatea desfășurată la clasă, învățătorul trebuie să-i învețe pe elevi să se autoaprecieze. În acest sens trebuie

acordată o deosebită atenție autocorectării testelor de progres din cadrul evaluării formative. Autocorectarea testului de progres de către elev este mai avantajoasă decât corectarea lui de către învățător prin efectul formativ imediat pe care îl produce asupra oricărui elev. În acest fel fiecare elev

își conștientizează erorile și

dobândește deprinderi de autocontrol și

autoevaluare obiectivă a propriilor capacități de învățare.

Dezvoltarea capacității de autoevaluare se poate realiza și prin corectarea și dezvoltarea compunerilor împreună cu elevii. Elevii manifestă o vie curiozitate pentru cunoașterea opiniilor participanților la discuții cu privire la creațiile lor. Discutarea lucrărilor presupune o pregătire prealabilă temeinică, întocmirea unui plan al discuțiilor, în funcție de subiectul compunerii, de calitatea exprimării. În funcție de scopul urmărit, discutarea compunerilor se face diferențiat: individual, prin solicitarea în dialog a elevului în cauză și în colectiv, prin antrenarea întregii clase.

Pe măsură ce elevii se integrează în munca școlară, crește și puterea lor de autoevaluare. Dacă învățătorul, chiar de la clasa I, îi introduce pe elevi în cunoașterea precisă a criteriilor de apreciere pentru citire, scriere, atunci și atitudinea lor este de recunoaștere a aprecierii învățătorului, iar nu de interpretare negativă, cu repercusiuni asupra randamentului școlar, asupra integrării în colectiv.

Autoevaluarea permite elaborarea unor măsuri ameliorative curente și de perspectivă în același timp, ce asigură o evoluție în spirală a procesului de învățământ. Ea vine în sprijinul conștientizării propriei experiențe, a neajunsurilor și dificultăților întâmpinate pe parcurs; oferă o relevare a distanței sau apropierii dintre realitate și dorințe, sugerând mijloace de autoreglare, de remediere a demersului didactic. Autoevaluarea menține eficiența lecției la o cotă maximă, favorizează alegerea celor mai potrivite metode de predare – învățare și este un stimulent al autoperfecționării, pornit din interior. Autoevaluarea reflectă atitudinea adoptată față de propria muncă, nivelul satisfacțiilor sau insatisfacțiilor înregistrate de pe urma acesteia, gradul de exigență față de noi înșine.

Înv. Daniela Chindruș

Poveste

Cică era odată o babă și un moșneag; moșneagul de-o sută de ani și baba (sau) douăzeci; și amândoi bătrânii aceștia erau albi ca iarna și posomorâți ca vremea rea, din pricină că n-aveau copii...

(Ion Creangă – Povestea porcului)

Basmul nu ne spune, dar zice-se că ar fi avut un copil pe când vârsta babei era jumătate din jumătatea celei de-acum a moșneagului și că ar fi murit când vârsta moșneagului era de două ori cât vârsta aceea a babei.

Cât a trăit acel prunc?

Elev, BALTAG MIHAI-ALEXANDRU (cls. a II-a B)

Prof.înv.primar, ȘTIRBĂȚ ADINA

Probleme pentru ișteți

Natura în culori

Este o zi frumoasă de primavară. Vremea este puțin răcoroasă, dar micile vietăți tot se bucură de venirea primăverii. Vestitorul primăverii, ghiocelul, se bucură și el că s-a topit zăpada cristalină și că minunata natură s-a dezmoțit.

Micuțele raze ale soarelui mângâie cu blândețe floricelele firave și multicolore ce se bucură de adierea ușoară a vântului. Pufoșii nori strălucesc pe cerul albastru ca smaraldele. Sub acoperișul lor, iarba crudă abia începe să crească.

Pomii frumoși, înveșmântați cu haine verzi, abia îți deschid mugurașii catifelati. Insectele ies din ascunzătoarea lor pentru a se bucura de sosirea primăverii. Păsările migratoare se întorc din nou la noi. În grădini oamenii curăță copacii și îi văruiesc. Copiii, încântați de mirosul primăverii, se joacă prin iarba moale și crudă.

- Bine-ai venit, primăvară!

Avantajele și dezavantajele folosirii internetului...

Odată cu apariția acestui mediu online, numit Internet, s-au produs unele schimbări majore în viața omului. Acest serviciu permite comunicarea cu oameni aflați în orice colț al Pământului, putem să ne documentăm cu orice tip de informație în doar câteva secunde, chiar dacă avem nevoie de o adresă, un doctor, un loc de muncă sau orice altceva. Motoarele de căutare ne oferă această posibilitate în doar câteva secunde, prin paginile de web găsite de el odată ce am apăsat tasta Enter. Cel mai popular motor de căutare este Google, căruia i se mai adaugă și Bing. Internetul ne ajută să putem vedea o persoană aflată la mii de kilometri distanță, cu ajutorul unui webcam, și să-i auzim vocea cu ajutorul unui microfon.

Comunicarea virtuală a schimbat comunicarea clasică din punct de vedere psihologic. Prin comunicarea

clasică era nevoie să ne întâlnim ca să ne putem vedea, vorbi, să mergem la magazin dacă avem nevoie de ceva, sau să mergem la cinematograful pentru a putea vedea un film.

Adolescenții fac parte din categoria celor afectați de lume virtuală, deoarece ajung, reală. Spațiul virtual oferă

această

prin aceasta, să înlocuiască lumea

acestora tentația de a avea orice identitate, să fie cine își doresc și nu ceea ce sunt. Ei se prezintă de multe ori ca fiind adulți, cu o altă înfățișare, alte ocupații și altă personalitate, oferindu-și satisfacția de a fi puternici, maturi, în loc de lipsiți de încrederea în sine sau timizi. Cei care cu adevărat se pot exprima mai greu, sunt timizi și neîncrezători, au o imagine proastă despre ei, cad pradă primii acestor tentații. Timpul pe care tinerii îl oferă Internetului este din ce în ce mai mare, și ajunge încet să fie exclusiv. În lipsa lui, aceștia capătă un comportament prin care sunt colerici, se enervează din aproape orice, nu își găsesc locul, nu fac nimic altceva, sunt triști, deprimați, fără interese, neștiind ce să facă cu timpul liber. Izolarea socială, rezultatele slabe profesionale, deficite comportamentale, ignorarea sănătății sunt câteva dintre consecințele utilizării în exces al Internetului.

Odată ce atenția lor este focalizată asupra comunicării mediate de o conexiune web, își pierd abilitățile de comunicare directă. Probabil că spațiul virtual nu ar face atâtea victime dacă anumite conținuturi ar fi restricționate. Printre aspectele negative pe care le are Internetul se află și acela că dă posibilitatea persoanelor să-și creeze o personalitate diferită față de cea reală.

Jocurile copilăriei au și ele de suferit. Ele s-au mutat din fața blocului în fața calculatorului. Majoritatea copiilor folosesc internetul pentru muzică, messenger, chat și jocuri online. Nimeni nu mai joacă fotbal în fața blocului, ci Fifa pe calculator. Internetul a devenit locul preferat al multor oameni unde își petrec timpul din ce în ce mai mult, afectându-le negativ viața.

**Informatician
Irina Cosma**

Mijlocul meu de informare

Mijlocul meu de informare

Pentru mine, mijlocul cel mai folosit pentru a-mi rezolva problemele este internetul. Chiar daca nu este o sursa de informare 100% corectă, acesta imi oferă răspunsurile necesare pentru a rezolva orice problemă am. Acesta este destul de vechi, apărând în secolul al XIX-lea, fiind folosit doar de oamenii de știință pentru experimente și stocarea datelor, acum fiind folosit chiar și de copii la vârste foarte fragede.

Internetul dispune de incredibile avantaje:

- este un extraordinar mediu educativ și informativ. Mă refer la centrele care oferă „continuous education”(clase virtuale) si la bilioanele de pagini de informație disponibile;
- comunicarea rapida între punctele cele mai îndepărtate și aparent mai puțin accesibile la nivel global;
- izolarea geografică nu mai există datorită internetului;

Ultimele știri, vremea, le putem afla imediat cu ajutorul internetului. Profesioniștii din lumea medicală dispun de o incredibilă bază de date, motoare de căutare de date și reviste on-line. Cercetarea e mult facilitată de Internet. Comunicarea cu instituțiile publice și companii private (găsirea numerelor de telefon și fax, posibilitate de comunicare prin mail – poștă electronic). Ac-

ces la diverse activitatii care să ne „relaxeze” creierul: cărți, poze, filme, muzică, shopping, jocuri, jocuri de noroc, siteuri de socializare, forumuri, blogging, pariuri...

Comerțul electronic: posibilitatea de a găsi și cumpăra produse de care ai nevoie, la cel mai mic preț de pe piață sau posibilitatea de a vinde chiar tu diferite produse.

Posibilitatea de a-ti face publică o părere prin comentarii la diferite știri, articole, pe forumuri, pe diferite siteuri etc, prin administrarea unui propriu site de internet / blog, unde poți posta (poți publica) ce informații dorești.

Posibilitatea de a învăța limbi străine gratuit; posibilitatea de a învăța gratuit să faci tot felul de chestii utile vieții cotidiene (prin videoclipuri, tutoriale, prezentări, puse la dispoziție oricui pe internet).

Economie de timp: internetul îți poate asigura o foarte mare economie de timp. În loc să pierzi timpul (în diferite moduri), pentru a obține ceva/a rezolva ceva, prin intermediul internetului foarte multe probleme se rezolvă mult mai rapid.

Totuși, internetul are multe dezavantaje:

- începînd cu SPAM-ul și pînă la nefastele efecte pe care le pot avea inocentele împărtășiri de secrete de către minorii care își caută „prietanii” în zone obscure de chat din internet;

- securitatea informației pe care o transmitem – navigînd prin Internet, furnizăm date care pot să ajungă în locuri nedorite, Virus informatic, degradarea relațiilor cu familia;

- accesul la internet este permis oricui, indiferent de vîrstă, indiferent de pricepere și experiență în domeniul informatic. Astfel, oricine poate intra pe internet (nicio problemă pînă aici), însă și oricine poate dăuna internetului, în diferite moduri. Internetul este, de cele mai multe ori, „poluat” de următoarele categorii de persoane: -copii/tineri nu foarte inteligenți (care publică informații false sau stupide); -adulți care nu prea înțeleg cum funcționează internetul, persoane de rea-credință (care încearcă să prostească, să manipuleze, prin publicarea de informații false, neadevărata, minciuni, prin țepe economice și în alte moduri);

- calitatea și veridicitatea informațiilor de pe internet este nesigură;

- tot ce ai în calculator este expus, în momentul în care ne conectăm la internet: Hackeri , crackeri, oameni pricepuți în domeniul informatic, și providerii de internet (cei care îți oferă internet), pot intra în calculatorul nostru, prin conexiunea la internet, și pot vedea tot ce avem pe acolo, eventual pot copia sau șterge tot ce avem în calculator.

În opinia mea, internetul este una dintre cele mai bune și corecte surse de informare, calculînd nu-
ind rezul-
s t o c â n d
atât per-
lice .

mere dificile, găs-
tate remarcabile și
poze și informații
sonale, cât și pub-

Cosma Radu Ștefan
clasa a VII a